

Sygn. akt VII K 532/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 marca 2014 r.

Sąd Rejonowy w O.VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w S. w składzie:

Przewodniczący SSR Izabela Nowak

Protokolant Katarzyna Kudzia

w obecności Prokuratora Barbary Szczepańskiej

po rozpoznaniu dnia 19 marca 2014 r.

sprawy K. B.

syna H. i D. zd. B.

ur. (...) w S.

oskarżonego o to, że:

w dniu 19 listopada 2012 r. w S. w celu użycia za autentyczną podrobił umowę kupna sprzedaży samochodu osobowego marki F. (...) nr rej. (...) w ten sposób, że wpisał do przedmiotowej umowy dane swojej córki P. B. (1) i podpisał się na umowie jej imieniem i nazwiskiem, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w S. z dnia 21 kwietnia 2011 r. sygn.. akt II K 7/11 obejmującym między innymi wyrok Sądu Rejonowego w S. sygn.. akt II K 62/1 za przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk oraz wyrok Sądu Rejonowego w S. z dnia 16 lipca 2003 r. sygn.. akt 114/03 za przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na karę łączną 1 roku 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresach od 1.08.2007 r. do 23.06.2008 r., od 25.11.2009 r. do 19.04.2010 r. i od 23.01.2012 r. do 7.04.2012 r.

tj. o czyn z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

I. uznaje oskarżonego **K. B.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 270 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. E. M. wynagrodzenie w kwocie 516,60 zł. brutto tytułem nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu,

III. na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych w sprawie, w tym opłaty zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt VII K 532/13

UZASADNIENIE

W wyniku przeprowadzonego postępowania dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Z. B. i D. Ś. byli współwłaścicielami samochodu osobowego marki F. (...) nr rej (...). D. Ś. postanowił sprzedać ten samochód. Z. B. jako współwłaściciel podpisał wcześniej umowę kupna – sprzedaży i nie był obecny przy samej transakcji.

/dowód: zeznania świadka Z. B. – k. 37v, 165;

umowa kupna – sprzedaży z dnia 19.11.2012 r. – k. 52/

W dniu 19 listopada 2012 r. K. B. razem z D. B. spotkali się z D. Ś. w S. na ul. (...), gdzie doszło do zawarcia umowy kupna – sprzedaży samochodu osobowego marki F. (...) nr rej. (...). Jako dane osoby kupującej K. B. podał dane swojej córki P. B. (2) (zd. B.). K. B. zadzwonił wtedy do swojej córki P. B. (2) zd. B. i przez telefon poprosił o jej dane tłumacząc, iż są potrzebne D. B. do umowy. W tamtym okresie P. B. (2) zd. B. pracowała u D. B.. Następnie w miejscu na podpis kupującego K. B. podpisał się imieniem i nazwiskiem swojej córki (...).

/dowód: wyjaśnienia oskarżonego K. B. (częściowo) – k. 164v;

zeznania świadka P. B. (2) – k. 3, 45v, 81v, 164v;

zeznania świadka D. B. (częściowo) – k. 43, 82, 83, 165;

umowa kupna – sprzedaży z dnia 19.11.2012 r. – k. 52/

Oskarżony K. B. ma 42 lata. Posiada wykształcenie podstawowe, z zawodu jest piekarzem, cukiernikiem. Jest rozwiedzony, ma na utrzymaniu dwoje dzieci. Przed osadzeniem w Zakładzie karnym pracował w punkcie skupu złomu, jego miesięczny dochód wynosił 1.400-1.600 złotych. K. B. był wielokrotnie karany sędownie. Między innymi wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 12 czerwca 2001 r., sygn. akt II K 62/01 za czyn z art. 270 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazany został na karę 1 roku pozbawienia wolności, wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 16 lipca 2003 r., sygn. akt II K 114/03 za czyn z art. 270 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazany został na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Wyroki te objęte zostały wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w S. z dnia 21 kwietnia 2011 r., sygn. akt II K 7/11, na mocy którego orzeczono wobec K. B. karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 1 sierpnia 2007 r. do 23 czerwca 2008 r., od 25 listopada 2009 r. do 19 kwietnia 2010., i od 23 stycznia 2012 r. do 7 kwietnia 2012 r.

/dowód: dane dotyczące oskarżonego – k. 107, 164;

karta karna – k. 93-94;

odpisy wyroków – k. 95-102/

Oskarżony K. B. w toku całego postępowania przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż córka wiedziała o kupnie samochodu, nie mogła być jednak przy podpisaniu umowy więc skontaktował się z nią telefonicznie. Podał także, iż córka wyraziła zgodę na podpisanie umowy. Wyjaśnił ponadto, iż nie pomyślał żeby pojechać do córki z tą umową.

/dowód: wyjaśnienia oskarżonego K. B. – k. 164v/

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Sąd zważył, co następuje:

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie, Sąd uznał, iż wina oraz sprawstwo oskarżonego K. B. w zakresie popełnienia zarzucanego mu czynu, nie budzą żadnych wątpliwości. Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się przede wszystkim na zeznaniach świadków P. B. (2), Z. B. oraz dowodach z dokumentów w postaci umowy kupna - sprzedaży z dnia 19.11.2012 r. Częściowo Sąd uwzględnił także wyjaśnienia oskarżonego K. B. oraz zeznania świadka D. B..

Za w pełni wiarygodne Sąd uznał zeznania świadka P. B. (2). Zdaniem Sądu były one wiarygodne, logiczne i korelowały z całością pozostałego materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy. Ponadto świadek zeznawała szczerze, obiektywnie i starała się przedstawić cały przebieg zdarzenia, na tyle na ile pozwalała jej pamięć. P. B. (2) konsekwentnie podawała, iż nie wyrażała zgody na zakup w jej imieniu przez ojca samochodu marki F. (...) nr rej. (...).

Podobnie Sąd odniósł się do zeznań Z. B.. Zdaniem Sądu zasługiwały one w całości na przymiot wiarygodności i uwzględnienie z uwagi na fakt, iż były spójne i znalazły potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie. W tym miejscu wskazać należy, iż miały one mniejsze znaczenie dla sprawy albowiem świadek nie był obecny przy podpisywaniu umowy przez K. B..

Sąd dał także częściowo wiarę wyjaśnieniom oskarżonego K. B.. Za wiarygodne Sąd uznał te wyjaśnienia w zakresie faktów: podpisania się imieniem i nazwiskiem swojej córki, rozmowy telefonicznej z córką. W pozostałym zakresie tj. w części, w której oskarżony podniósł, iż córka wiedziała, iż zamierza kupić na nią samochód i wyraziła na to zgodę, Sąd uznał te wyjaśnienia za całkowicie niewiarygodne. Po pierwsze wskazać należy, iż w tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego pozostawały w wyraźnej sprzeczności z wiarygodnymi zeznaniami świadka P. B. (2), po drugie były całkowicie nielogiczne. Sam oskarżony nie był w stanie wyjaśnić dlaczego nie zawiózł tej umowy córce do podpisu tylko sam się za nią podpisał.

Podobnie Sąd odniósł się do zeznań świadka D. B.. Sąd dał im wiarę w zakresie w jakim świadek opisał przebieg transakcji zakupu samochodu marki F. (...) nr rej. (...). W ocenie Sądu niewiarygodne były jego wyjaśnienia w zakresie w jakim podał, iż K. B. poinformował telefonicznie córkę o tym, iż kupuje na nią samochód. Jak wynika z zeznań tego świadka - k. 43v - oskarżony dzwonił do swojej córki po nr PESEL i inne dane. Jak wynika natomiast z umowy z dnia 19 listopada 2012 r. nie ma tam wpisanego nr PESEL kupującego. Ponadto zeznania tego świadka były także wewnętrznie sprzeczne. W trakcie zeznań z dnia 23 lipca 2013 r. (k.43v) D. B. podał, iż oskarżony mówił P. B. (2), że kupuje na nią auto. Natomiast w trakcie zeznań w dniu 17 września 2013 r. (k.82v) podał, iż nie słyszał ich rozmowy, ale widział, że K. B. słuchając telefonu podawał jej dane do umowy. Okoliczność ta znajduje potwierdzenie w zeznaniach P. B. (2), z których wynika, iż oskarżony dzwonił do niej po dane, które były potrzebne D. B. do umowy, gdyż w tamtym czasie P. B. (2) pracował u niego w W.. Okoliczność tą potwierdził także D. B.. W ocenie Sądu zeznania D. B. w zakresie w jakim podał, iż oskarżony informował córkę o kupnie na nią samochodu miały na celu zmniejszenie odpowiedzialności K. B.. Jak wynika z zeznań D. B. od lat znają się z oskarżonym, byli kiedyś sąsiadami, oskarżony pracował u D. B. w punkcie skupu złomu.

Sąd nie przydał znaczenia zeznaniom świadka A. M. albowiem dotyczyły one okoliczności drugorzędnych, nie mających znaczenia dla sprawy.

Osobowy materiał dowodowy znalazł także potwierdzenie w dowodach z dokumentów w postaci umowy kupna – sprzedaży z dnia 19 listopada 2012 r.

Konkludując należy stwierdzić, że kompleksowa ocena wiarygodności wyjaśnień oskarżonego i zeznań poszczególnych świadków oraz całości pozostałego materiału dowodowego, na którego podstawie Sąd ustalił stan faktyczny, dokonywana w świetle zasad doświadczenia życiowego pozwoliła na niewątpliwe stwierdzenie sprawstwa i winy oskarżonego K. B. w zakresie zarzucanego mu czynu z art. 270 §1 kk.

Przedmiotem ochrony przepisu art. 270 § 1 k.k. jest dokument i jego wiarygodność. Przepis ten chroni publiczne zaufanie do dokumentów, do ich autentyczności i rzetelności. Jeżeli chodzi o pojęcie dokumentu to jego definicję ustawową zawiera art. 115 § 14 k.k. W świetle tej definicji oczywistym jest, iż umowa – kupna sprzedaży samochodu osobowego marki F. (...) nr rej. (...) stanowi dokument albowiem stanowi dowód prawa i okoliczności mającej znaczenie prawne – przeniesienie własności pojazdu.

Przestępstwo stypizowane w art. 270 § 1 k.k., zwane inaczej fałszerstwem materialnym dokumentu, obejmuje trzy czynności sprawcze: podrobienie dokumentu, jego przerobienie albo używanie jako autentycznego dokumentu podrobionego lub przerobionego. Przez podrobienie należy rozumieć sporządzenie dokumentu, który ma imitować dokument autentyczny. Podrobienie może dotyczyć także nieistniejących części autentycznego dokumentu, np. dopisanie treści, której autentyczny dokument nie zawiera. Przerobienie dokumentu polega natomiast na bezprawnym dokonaniu przekształceń w autentycznym dokumencie, nadaniu mu innej treści niż pierwotnie posiadał. Przerobienie polegać może na dokonaniu skreśleń, wymazaniu, uczynieniu dopisków, wywabieniu.

Przestępstwa z art. 270 k.k. mają charakter czynów umyślnych, kierunkowych. Co oznacza, iż mogą być popełnione tylko z zamiarem bezpośrednim.

W świetle powyższego, zdaniem Sądu nie ulega wątpliwości, iż swoim zachowaniem K. B. wyczerpał ustawowe znamiona czynu zabronionego typizowanego w art. 270 § 1 k.k. Podrobił bowiem umowę kupna – sprzedaży w ten sposób, iż podpisał się imieniem i nazwiskiem swojej córki P. B. (2) zd. B.. Przy czym wskazać należy, iż oskarżony, jako osoba dorosła, musiał mieć pełną świadomość tego, iż podpisując się na umowie imieniem i nazwiskiem innej osoby dopuszcza się jej podrobienia. W tym miejscu wskazać należy, iż fakt ewentualnej zgody na podpisanie się cudzym imieniem i nazwiskiem nie wyłącza bezprawności takiego zachowania.

Tym samym oskarżony zrealizował ustawowe znamiona przestępstwa typizowanego w art. 270 § 1 k.k.

Nadto, jak wynika z ustaleń faktycznych oskarżony K. B. czynu tego dopuścił się działając w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc już skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 12 czerwca 2001 r., sygn. akt II K 62/01 za czyn z art. 270 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 16 lipca 2003 r., sygn. akt II K 114/03 za czyn z art. 270 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Wyroki te objęte zostały wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w S. z dnia 21 kwietnia 2011 r., sygn. akt II K 7/11, na mocy którego orzeczono wobec K. B. karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą oskarżony odbył w okresie od 1 sierpnia 2007 r. do 23 czerwca 2008 r., od 25 listopada 2009 r. do 19 kwietnia 2010., i od 23 stycznia 2012 r. do 7 kwietnia 2012 r.

Tym samym oskarżony wypełnił dyspozycję art. 64 § 1 k.k. albowiem skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności popełnił w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany.

Uznając zatem oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu Sąd, wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Przy wymiarze kary Sąd miał na względzie wysoką społeczną szkodliwość przestępstwa popełnionego przez oskarżonego, które godzi w dokument i jego wiarygodność. Jako okoliczność obciążająca Sąd przyjął działanie w warunkach powrotu do przestępstwa. Podkreślić należy, iż K. B. był kilkanaście razy karany sędownie, w tym dwukrotnie za przestępstwa przeciwko wiarygodności dokumentów. Mimo pobytów w Zakładzie Karnym nie wyciągnął żadnych wniosków ze swojego dotychczasowego zachowania.

Przy uwzględnieniu wszystkich tych okoliczności, w ocenie Sądu, orzeczona kara jest adekwatna do stopnia winy oskarżonego, a kara w wyższym wymiarze byłaby już - przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności podmiotowych i przedmiotowych inkryminowanego czynu – karą zbyt surową o charakterze odwetowym.

Wymierzona oskarżonemu kara odpowiada nie tylko stopniowi jego winy, ale realizuje też w stosunku do niego cele zapobiegawcze i wychowawcze. Zapobiegawczy sens wymierzonej kary pozbawienia wolności ma bowiem na celu odstraszenie sprawcy od ponownego wejścia na drogę przestępstwa, natomiast jej cel wychowawczy realizuje się poprzez kształtowanie postawy oskarżonego zarówno wobec własnego czynu, jak i przestępstwa w ogóle. Jednocześnie

kara orzeczona wobec oskarżonego czyni zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także spełnia swoje zadania w zakresie prewencji generalnej, polegające na kształtowaniu w społeczeństwie postawy poszanowania prawa.

Przy wymiarze kary Sąd kierował się szczegółowymi dyrektywami wymiaru kary wskazanymi w art. 53 kk. Sąd analizował więc motywację sprawcy i uznał, że czyn oskarżonego cechowało natężeniem złej woli. K. B. nawet nie pomyślał aby zawieźć umowę swojej córce do podpisu. Uwadze Sądu nie uszedł fakt, iż czyn popełniony przez oskarżonego należy do przestępstw umyślnych.

Sąd oceniał także postawę oskarżonego, jego warunki i właściwości osobiste oraz dotychczasowy sposób życia. W tej mierze Sąd uwzględnił stopień rozwoju psychospołecznego K. B., jego warunki materialne, rodzinne i stan zdrowia.

W tym miejscu podkreślić należy, iż brak było możliwości wymierzenia oskarżonemu kary pozbawienia wolności z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia jej wykonania. Sąd przeanalizował kwestię braku poprawy K. B. wobec wcześniejszego popełniania czynów zabronionych i orzekanych wobec niego kar. Z zachowania oskarżonego wywnioskować można, iż dotychczas orzekane kary, nie uświadomiły mu naganności postępowania, nie spowodowały zmiany zachowania, a tym samym kara nie spełniła postawionych jej celów resocjalizacyjnych. Podkreślić należy, iż wobec oskarżonego orzekano już kary pozbawienia wolności z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia ich wykonania, które następnie zostały zarządzane, kary grzywny oraz kary bezwzględne. Mimo pobytu w Zakładzie Karnym i odbyciu kar, oskarżony, jak można wywnioskować z jego zachowania, nie uświadomił sobie naganności własnego postępowania. Zdaniem Sądu ponowny powrót oskarżonego na drogę przestępstwa jest nieprzekraczalną przeszkodą do wysnucia pozytywnej prognozy kryminologicznej odnośnie postępowania K. B. w przyszłości. Jak wynika z karty karnej oskarżony w dniu 29 maja 2012 r. został warunkowo przedterminowo zwolniony z Zakładu Karnego, a już 19 listopada 2012 r., a zatem 6 miesięcy po opuszczeniu Zakładu Karnego, ponownie złamał prawo. Z dotychczasowego swojego nagannego zachowania oskarżony nie wyciągnął żadnych wniosków i zdaniem Sądu, w swoim zachowaniu nie widzi nic złego. Jak sam wyjaśnił nawet nie pomyślał aby zawieźć umowę córce do podpisania i „nie wiedział, że to aż tak będzie”.

Zdaniem Sądu powrót K. B. na drogę przestępstwa i to w warunkach recydywy jest nieprzekraczalną przeszkodą do wysnucia pozytywnej prognozy kryminologicznej odnośnie postępowania w przyszłości i przestrzegania porządku prawnego.

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd uznał, iż tylko kara bezwzględna pozbawienia wolności spełni wobec oskarżonego swoje cele. K. B. tylko w pełni odczuwając dolegliwość orzeczonej kary będzie się w przyszłości zastanawiał, zanim ponownie wstąpi na drogę przestępstwa.

Zgodnie z art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze w związku z § 14 i ust. 2 pkt 1 i § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. E. M. kwotę 516,60 złotych brutto tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Uwzględniając aktualną sytuację materialną oskarżonego, pobyt w Zakładzie Karnym, na podstawie art. 624 § 1kpk i art. 17 ust.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych Sąd zwolnił go od ponoszenia kosztów sądowych w całości, w tym odstąpił od opłaty.

Zarządzenie:

1. odnotować;
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć obrońcy oskarżonego;
3. kal. 14 dni.

3.04.2014 r.

SSR Izabela Nowak